

ומה שאמר רב חסדא "וכי קדושה שבהן להיכן הלכה", התכוון לומר: וכי הקדושה ש"לא" היתה לה, להיכן הלכה, מי הביא עליה קדושת מעילה לאחר מיתתה?

ומקשינן: ולא?! וכי לא מצאנו דבר שבתחילתו אין בו מעילה כלל, ובסופו יש בו מעילה?!

והרי דם, המעיקרא לית בה [בו] מעילה, ולבסוף אית בה [בו] מעילה,

דתנן, כמו ששינינו לעיל [יא א]: דם בתחלה אין מועלין בו, יצא לנחל קדרון מועלין בו, מדרבנן.

אמר ליה רב חסדא לעולא: מודינא לך, אני מודה לך, דבקדשים שמתו אין מעילה מן התורה, אלא איכא מעילה מדרבנן,

אבל, וקשיא לי, על דברי רבי יוחנן שאמר בלשון פסוקה "קדשים שמתו", ומשמע שבכל הקדשים הדין הוא ש"יש בהם מעילה מדרבנן", אפילו ב"קדשים קלים"⁽⁴²²⁾,

ועל דברים אלו קשה לי: מי איכא מידי וכי יש לנו כיוצא בו, כלומר, וכי יתכן, דמעיקרא שבתחילתו, לא אית ביה מעילה, אפילו מדרבנן, ולבסוף לאחר שמתו אית ביה מעילה?!

היתה להם, "להיכן הלכה" מי הביאה אליהם. עד כאן דברי התוס'.

וברור, שגם פירושם ב"וכי קדושה שבהן וכולהו" הוא דחוק, והתוס' עצמם מרגישים בדוחק זה.

ונכנסו בדוחק זה מפני שתי סיבות: האחת, מפני שהיה ברור להם שבתורין מועלין מן התורה בהגעת זמנם, והוא קושייתם הראשונה. ועוד, מפני שלפי גירסתם, רב חסדא הוא האומר "מודינא לך וכולהו", ובא להסביר קושייתו הקודמת. אבל בפירוש המיוחס לרש"י, אכן מפרש כפירוש התוס' בהוה אמינא, ובשני שינויים, שעל פיהם יבואר הכל על נכון. ראשית, הוא סובר שתורין בהגעת זמנן מועלין בהם מדרבנן בלבד! ועוד, גרס בגמרא [על פי הצאן קדשים]: "אבל מודינא לך", והם סיוס דברי עולא. כלומר, אף שקושייתך אינה קושיא, וקדושתן מן התורה, פקעה לה והלכה, כיון שמתו, מכל מקום גזרו עליהם חכמים מעילה.

ועל דברים אלו, שעתה מבארם עולא, מקשה רב חסדא קושיא חדשה, והיא [במיוחס לרש"י

בשם הקובץ שיעורים. הילכך, אין מועלין בהם מן התורה. אלא, דבקדשים שמתו, מועלין מדרבנן, ואילו בכני יונה שעבר זמנן, אין מועלין אפילו מדרבנן, כמו שהוכיחו התוס' [עיין הערה 403]. וטעם החילוק ביניהם, כתב השפת אמת, כי קדשים שמתו, אינו ניכר עליהם, והרואה סבר שנשחטו, לפיכך גזרו בהם רבנן מעילה. מה שאין כן בכני יונה, ניכר עליהם שהם גדולים ואינן ראויין להקרבה.

422. זהו פירוש התוס' במסקנתם. ובתחילה רצו לפרש, שהקושיא היא מתורין שלא הגיע זמנן, שבתחלה אין מועלין בהן, ולבסוף, בהגעת זמנן מועלין בהן מן התורה. ועל פירוש זה מקשים: אם כן, מה הביאו ראיה מדם, הלא בדם מועלין רק מדרבנן, ואילו הקושיא היתה מתורין, שמעילתן הוא מן התורה בהגעת זמנן. ועוד, הרי משמע שרב חסדא בא להסביר את קושייתו הקודמת "וכי קדושה שבהן להיכן הלכה", ולפי פירוש זה מקשה קושיא אחרת לגמרי. אבל לפי פירושם במסקנא, נכללת הקושיא בקושייתו הראשונה, ומתפרשת "וכי קדושה שבהן", שלא